

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

I. ÚS 52/07-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. augusta 2007 v senáte zloženom z predsedu Milana Ľalíka a zo sudcov Petra Brňáka a Lajosa Mészárosa prerokoval prijatú sťažnosť R. B., L., prechodne bytom N., zastúpenej advokátom JUDr. S. J., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23713/97 a takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo R. B. na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Prešov v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23713/97 p o r u š e n é b o l o .

2. R. B. priznáva primerané finančné zadostúčinenie v sume 40 000 Sk (slovom štyridsaťtisíc slovenských korún), ktorú je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť jej do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. R. B. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 10 633 Sk (slovom desaťtisícšesťstotridsaťtri slovenských korún), ktorú je Okresný súd Prešov povinný vyplatiť na účet jej právneho zástupcu JUDr. S. J., B., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. I. ÚS 52/07-13 z 24. mája 2007 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť R. B. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a porušenie práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Prešov (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. Ro 23713/97 .

2. Porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vidí sťažovateľka v nasledovne opísanom skutkovom stave.

Sťažovateľka 25. augusta 1997 doručila okresnému súdu návrh na začatie konania vo veci na zaplatenie istiny 38 000 Sk s príslušenstvom ako živnostníčka pod obchodným menom R. Č., R. N., umelecká agentúra N. Súčasne podala návrh na oslobodenie od platenia súdnych poplatkoch a predložila aj návrh na vydanie predbežného opatrenia. Predmetné súdne konanie sa vedie pod sp. zn. Ro 23713/97 a od podania žaloby do podania ústavnej sťažnosti okresný súd vo veci nerozhodol, vykonal len niekoľko procesných úkonov, nevydal platobný rozkaz a ani nenariadil termín pojednávania.

Podľa názoru sťažovateľky nejde o zložitú vec. Samotné vydanie platobného rozkazu tvorí bežnú súčasť rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a predstavuje samostatnú formu rozhodovania vo veci samej v skrátrenom konaní, ktorého účelom je urýchlenie súdneho konania v skutkovo a právne jednoduchých veciach. Nečinnosťou okresného súdu vznikli zbytočné prieťahy v konaní, ktoré trvajú ku dňu podania sťažnosti deväť rokov a štyri mesiace, aj keď sťažovateľka navrhla využitie procesnoprávneho inštitútu – platobný rozkaz (ktorého účelom je zhospodáriť, zrýchliť a zjednodušiť konanie vo veciach, v ktorých možno spor rozhodnúť vydaním platobného rozkazu), návrh je stále pridelený „Ro“ kancelárii.

Sťažovateľka je toho názoru, že postupom okresného súdu sa porušuje základné právo zaručené v čl. 48 ods. 2 ústavy a právo zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru.

3. Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie jej základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní okresného súdu vedenom pod sp. zn. Ro 23713/97 a prikázal okresnému súdu konať v uvedenej veci bez prieťahov. Zároveň sťažovateľka žiada priznanie primeraného finančného zadosťučinenia v sume 100 000 Sk a náhradu trov právneho zastúpenia.

Svoju žiadosť o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia sťažovateľka odôvodnila tým, že: *„Napadnuté prieťahy v konaní Okresného súdu v Prešove u sťažovateľky vyvolali psychický stav neistoty a očakávania, ako bude vo veci rozhodnuté,*

ako aj či bude v prípade jej úspechu vo veci možné ešte uspokojenie jej pohľadávky. Prieťahmi v konaní sa neustále zvyšuje neistota sťažovateľky a znižuje pravdepodobnosť, že uplatnená pohľadávka bude v budúcnosti uspokojená. Tento psychický stav neistoty umocnila aj skutočnosť, že Okresný súd v Prešove nerozhodol do dnešného dňa o návrhu na vydanie predbežného opatrenia, o ktorom mal rozhodnúť v 30-dňovej lehote.“

4. Na základe žiadosti ústavného súdu sa k veci 20. júna 2007 písomne vyjadril okresný súd (sp. zn. 1SprO/765/06, SprU 3012/2007) a k jeho vyjadreniu zaujal 27. júla 2007 stanovisko právny zástupca sťažovateľky.

4.1 Predseda okresného súdu vo svojom vyjadrení uviedol: „(...) *Dôvodom, prečo nebolo rozhodnuté vo veci až do súčasného obdobia je šetrenie právneho nástupníctva, pôvodne označeného žalovaného v podanej žalobe. V rokoch 1997 a 1998 bol nápad v odd. Ro niekoľkonásobne vyšší ako po iné roky predtým, čo spôsobil nápad veci, týkajúcich sa nárokov Fondov voči občanom SR. O tomto svedčí, že aj v tomto konaní je spisová značka 23713, to znamená, že v priemere v rokoch 1997, 1998 napadlo až 25 000 vecí, ktoré bolo potrebné na Okresnom súde v Prešove vybaviť. V predmetnej veci máme za to, že nedošlo k zbytočným prieťahom pri prejednávaní veci Ro 23713/1997 a preto navrhujeme vysloviť, že nedošlo k porušeniu ústavného práva sťažovateľky...“*

4.2 Právny zástupca sťažovateľky na toto vyjadrenie okresného súdu reagoval písomným stanoviskom, v ktorom uviedol: „*vysoký nápad vecí a nedostatočné personálne obsadenie súdu nemôže byť na ujmu sporových strán a ich ústavného práva podľa článku 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov a práva podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.“*

5. Ústavný súd so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami k opodstatnenosti sťažnosti dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci namietaného porušenia práva podľa označených článkov ústavy a dohovoru. Jej prerokovanie na ústnom pojednávaní – vzhľadom na povahu

predmetu posúdenia, ktorá je určená povahou základného práva – ústavný súd nepovažuje ani za vhodný, ani za nevyhnutný procesný prostriedok na zistenie skutočností potrebných pre meritórne rozhodnutie vo veci (napr. I. ÚS 157/02, I. ÚS 66/03).

II.

Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností, z písomných vyjadrení účastníkov konania a zo spisu okresného súdu sp. zn. Ro 23713/97 ústavný súd zistil nasledovný relevantný priebeh a stav predmetného konania:

Sťažovateľka v postavení navrhovateľky a označení: R. Č. – R. N., N., doručila 25. augusta 1997 okresnému súdu žalobu proti Základnej organizácii odborového zväzu pri Primárna oblasť telekomunikácií P. o zaplatenie spolu 38 000 Sk s prísl., z dôvodu úhrady faktúry za odpredaj miesteniek, ktorú okresný súd vedie pod sp. zn. Ro 23713/97.

V žalobnom návrhu sťažovateľka uplatnila žiadosť o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

K žalobe boli pripojené prílohy preukazujúce nárok: zmluva, faktúra, potvrdenie o majetkových pomeroch, potvrdenie S. pobočky N., čestné vyhlásenie.

Spolu so žalobou bol podaný samostatný návrh na vydanie predbežného opatrenia, ktorým sa navrhovalo, aby okresný súd nariadil odporcovi zdržať sa akéhokoľvek nakladania a pohybu finančnej hotovosti na svojom účte do výšky 38 000 Sk až do doby právoplatného skončenia konania vo veci samej.

V priebehu súdneho konania navrhovateľka zmenila 21. augusta 2003 miesto podnikania a svoje procesné označenie 13. júla 2004, a zároveň jej 12. novembra 2004 zaniklo oprávnenie na živnostenské podnikanie.

Dňa 9. decembra 1997 navrhovateľka požiadala okresný súd, aby vo veci vydal platobný rozkaz a oznámil jej číslo spisovej značky, pod ktorou je vec evidovaná.

Okresný súd 7. apríla 1998 vyzval navrhovateľku na zaplatenie súdneho poplatku.

Okresný súd 4. februára 1999 vyzval navrhovateľku na doplnenie petitu a predloženie živnostenského listu.

Navrhovateľka 16. apríla 1999 doplnila žalobný petit a predložila živnostenský list okresnému súdu.

Okresný súd 29. januára 2001 vyzval navrhovateľku na dokladovanie právnej subjektivity odporcu.

Navrhovateľka 13. februára 2001 oznámila okresnému súdu, že právna subjektivita odporcu sa dá zistiť na Ministerstve vnútra Slovenskej republiky, kde sú uložené listiny o registrovaní odborových zväzov.

Okresný súd 10. apríla 2001 požiadal Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky o výpis z registra občianskych združení na meno odporcu.

Okresný súd 15. novembra 2006 vzhľadom na veľký časový odstup od podania návrhu a neúmerne vysoký nápad sporov v oddelení Ro vyzval navrhovateľku, aby oznámila, či naďalej existuje právny záujem zo strany žalobcu na vedení sporu a zároveň

- či trvá na žalobnom návrhu a vydaní platobného rozkazu vo veci,
- či trvá na oslobodení od súdnych poplatkov,
- ak trvá na podanom návrhu, nech upresní označenie odporcu a predloží potvrdenie o osobných a majetkových pomeroch.

Navrhovateľka prostredníctvom svojej advokátky 14. decembra 2006 oznámila okresnému súdu, že trvá na podanom žalobnom návrhu a vydaní platobného rozkazu, a zároveň predložila potvrdenie o osobných a majetkových a zárobkových pomeroch na oslobodenie od súdnych poplatkov. Ďalej oznámila, že presné označenie odporcu vzhľadom na dlhé časové obdobie od podania návrhu je potrebné zistiť v súčinnosti s organizáciou, ktorá vedie evidenciu odborov.

Okresný súd 23. novembra 2006 požiadal Konfederáciu odborových zväzov Slovenskej republiky v B. o poskytnutie informácie o odporcovi.

Navrhovateľka prostredníctvom svojej advokátky 16. marca 2007 oznámila okresnému súdu, že odporca stále existuje a jeho predsedom (štatutárnym zástupcom) je J. R., S.

Okresný súd následne overoval majetkové pomery navrhovateľky v Geodetickom a kartografickom ústave B. (či navrhovateľka vlastní nehnuteľnosti) a na Okresnom

riaditeľstve Policajného zboru Slovenskej republiky, Dopravný inšpektorát I. (či navrhovateľka vlastní motorové vozidlo).

Okresný súd prijal 25. apríla 2007 odpoveď Konfederácie odborových zväzov Slovenskej republiky v B., v ktorej bolo uvedené, že nevie identifikovať označenie subjektu.

Okresný súd prijal 27. apríla 2007 odpoveď z Okresného riaditeľstva Policajného zboru Slovenskej republiky, Dopravný inšpektorátu I., v ktorej bolo uvedené, že navrhovateľka nemá zaevidované žiadne motorové vozidlo.

Okresný súd 23. mája 2007 požiadal o informáciu Odborový zväz SPOJE B., či odporca existuje a uvedenie jeho aktuálneho sídla.

Okresný súd prijal 8. júna 2007 odpoveď z Odborového zväzu SPOJE B., že Základná organizácia odborového zväzu pri Primárna oblasť telekomunikácií P. zanikla v dôsledku poklesu jej členov pod stanovený počet päť.

Okresný súd vydal 12. júna 2007 uznesenie sp. zn. Ro 23713/97, ktorým konanie vo veci zastavil a nepriznal náhradu trov konania účastníkom konania.

III.

Ústavný súd podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej a druhej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov (...).

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná (...).

Ústavný súd si pri výklade „práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov“ garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o „právo na prejednanie veci v primeranej lehote“, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98).

1. Judikatúra ESLP a ústavného súdu sa ustálila v tom, že otázka, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. právo na prejednanie veci v primeranej lehote zaručené v čl. 6 ods. 1 dohovoru, sa skúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, a to najmä podľa týchto troch základných kritérií: zložitost' veci, správanie účastníkov konania a postup súdu (napr. I. ÚS 41/02). V súlade s judikatúrou ESLP ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (napr. I. ÚS 19/00, I. ÚS 54/02, II. ÚS 32/02). Podľa rovnakých kritérií postupoval aj v danom prípade.

1.1 Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že predmetom posúdenia je občianskoprávne konanie (rozhodovanie o návrhu na peňažné plnenie), ktoré sa začalo 25. augusta 1997, nebol vydaný platobný rozkaz, uskutočnili sa v ňom určité procesné úkony nie však súdne pojednávania, vec sa nachádza na I. stupni, ktorý uznesením

sp. zn. Ro 23713/97 z 12. júna 2007 konanie vo veci zastavil z dôvodu, že označený odporca zanikol.

1.2 Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu sp. zn. Ro 23713/97 a postupu okresného súdu v predmetnom konaní ústavný súd konštatuje, že právna a ani faktická náročnosť neboli príčinou doterajšej dĺžky konania.

1.3 V správaní sťažovateľky nezistil ústavný súd skutočnosti, ktoré opodstatňujú konštatovanie o ich vplyve na vznik zbytočných prietáhov v posudzovanom konaní. Sťažovateľka síce v konaní nevyužila právne prostriedky nápravy prietáhov v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov (resp. podľa predchádzajúcej zákonnej úpravy), ale ešte 9. decembra 1997 požiadala okresný súd, aby vo veci vydal platobný rozkaz a oznámil jej číslo spisovej značky, pod ktorou je vec evidovaná.

Ústavný súd ale pri určení výšky priznaného finančného zadost'učinenia (pozri bod 4 tejto časti odôvodnenia) nemohol nezohľadniť predovšetkým skutočnosť, že v čase absolútnej nečinnosti okresného súdu od 10. apríla 2001 do 15. novembra 2006 (pozri nižšie), čo predstavuje najväčší prietah zo strany okresného súdu, bola sťažovateľka rovnako pasívna a na prietah v trvaní viac ako päť rokov a sedem mesiacov primeraným spôsobom nereagovala.

1.4 Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu v predmetnej občianskoprávnej veci, pričom zbytočné prietahy v konaní posudzoval ako celok s prihliadnutím na všetky okolnosti prípadu. Konanie vedené okresným súdom zatiaľ trvá menej ako 10 rokov. Žaloba mu bola doručená 25. augusta 1997 a konanie vo veci bolo zastavené uznesením okresného súdu z 12. júna 2007.

Vychádzajúc z predloženej sťažnosti a k nej pripojených dokumentov, ako aj zo stanovísk účastníkov konania a na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu ústavný súd konštatoval zbytočné prietahy v období od 7. apríla 1998 do 16. apríla 1999 v trvaní jeden

rok a deväť dní. Ďalej priet'ahy nasledovali od 17. apríla 1999 do 29. januára 2001 v trvaní jeden rok, deväť mesiacov a dvanásť dní.

Ďalšie priet'ahy v konaní boli od 10. apríla 2001 do 15. novembra 2006 (absolútna nečinnosť okresného súdu) v trvaní viac ako päť rokov a sedem mesiacov.

Celková doba priet'ahov v konaní bola viac ako osem rokov a štyri mesiace.

Obranu okresného súdu spočívajúcu v personálnych problémoch ako dôvodu, ktorý by mal byť objektívnou príčinou spôsobujúcou priet'ahy v konaní, ústavný súd neakceptoval. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu (napr. II. ÚS 48/96, II. ÚS 52/99, III. ÚS 17/02) nadmerné množstvo vecí, v ktorých štát musí zabezpečiť konanie, ako aj skutočnosť, že Slovenská republika nevie alebo nemôže v čase konania zabezpečiť primeraný počet sudcov alebo ďalších pracovníkov na súde, ktorý oprávnený subjekt požiadal o odstránenie svojej právnej neistoty, nemôžu byť dôvodom na zmarenie uplatnenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov a v konečnom dôsledku nezbavujú štát zodpovednosti za pomalé konanie spôsobujúce zbytočné priet'ahy v súdnom konaní.

2. Vzhľadom na všetky uvedené dôvody ústavný súd vyslovil porušenie základného práva sťažovateľky na prerokovanie predmetnej veci bez zbytočných priet'ahov zaručeného v čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru, tak ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 1.

3. Keďže okresný súd po podaní ústavnej sťažnosti (28. decembra 2006) vo veci rozhodol (uznesením z 12. júna 2007), ústavný súd nepovažoval za potrebné prikázať okresnému súdu konať vo veci bez zbytočných priet'ahov, čoho sa sťažovateľka taktiež domáhala, preto v tejto časti návrhu sťažovateľky nevyhovel tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 4.

4. Ústavný súd môže priznať tomu, koho základné právo alebo sloboda sa porušili, aj primerané finančné zadosťučinenie (čl. 127 ods. 3 ústavy, § 56 ods. 4 zákona o ústavnom súde).

4.1 Sťažovateľka žiadala priznať primerané finančné zadosťučinenie v sume 100 000 Sk z dôvodov uvedených v bode 3 v I. časti odôvodnenia nálezu.

4.2 Vzhľadom na okolnosti danej veci ústavný súd dospel k názoru, že len konštatovanie porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je dostatočným zadosťučinením pre sťažovateľku. Ústavný súd preto uznal za odôvodnené priznať jej aj finančné zadosťučinenie podľa citovaného ustanovenia zákona o ústavnom súde, ktoré podľa zásad spravodlivosti s prihliadnutím aj na povahu veci a na všetky okolnosti zisteného porušenia práv sťažovateľky (pozri body 1.1 až 1.4 tejto časti odôvodnenia) považuje za primerané v sume 40 000 Sk.

4.3 Podľa § 56 ods. 5 zákona o ústavnom súde ak ústavný súd rozhodne o priznaní primeraného finančného zadosťučinenia, orgán, ktorý základné právo alebo slobodu porušil, je povinný ho vyplatiť sťažovateľovi do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia v bode 2.

5. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy. Úspešnej sťažovateľke vznikli trovy konania z dôvodu právneho zastúpenia advokátom. Advokát vykonal tri úkony právnych služieb, a to prevzatie a prípravu zastupovania, spísanie sťažnosti 21. decembra 2006 a vyjadrenie k stanovisku okresného súdu.

Odmena za jeden úkon právnych služieb (v zmysle § 11 ods. 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov, je 1/6 z výpočtového základu. Za dva právne úkony v roku 2006 prináleží advokátovi odmena z výpočtového základu 16 381 Sk, t. j. dvakrát 2 730 Sk a režijný paušál dvakrát 164 Sk, teda spolu 5 788 Sk. Za jeden právny úkon v roku 2007 prináleží advokátovi odmena z výpočtového základu 17 822 Sk, t. j. 2970 Sk a režijný paušál 178 Sk, teda spolu 3 148 Sk. Odmena advokátovi za poskytnuté služby v konaní pred ústavným súdom predstavuje celkovú sumu 8 936 Sk. Keďže advokát je platcom dane z pridanej hodnoty, suma bola zvýšená o 19 % DPH, čo predstavuje celkovú sumu 10 633 Sk.

Z uvedených dôvodov ústavný súd v tejto časti rozhodol tak, ako to je uvedené v bode 3 výroku tohto rozhodnutia.

6. Vzhľadom na čl. 133 ústavy, podľa ktorého proti rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok, treba pod „právoplatnosťou rozhodnutia“ uvedenou vo výroku tohto rozhodnutia rozumieť jeho doručenie účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. augusta 2007